

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

θησες νὰ διηγεῖται η 'Αλοήζα στὸ Γαβριὴλ, βρισκόμαστε σ' αἴτη ἔδω τὴν κάμαρα, ὁ ἔξοχώτατος πατέρας σας, ὁ σινγάρος μου Περόδ καὶ ἔγω, γιατὶ ὁ κόμης νὲ Μοντγκομερός μᾶς εἶχε σὰν φίλους του καὶ ὅμη σὰν ιπτημένους του. Ο πατέρας σας, συνέλογοισμένος καὶ μὲ τὸ κεφάλι του κουμένο μέσα στὰ χέρια του, καθίστανε μπροστὸν στὸ τέλεα. Συνήθησε νὰ περνάῃ τὰ βράδια του κοντὰ στὴν Ἀρτέμιδα, τοῦ ποτὸν Πουατέ, μὰ τὶς ήμερος ἐξενές δὲν τὸν δεχόταν, παραγγέλνοντάς του πὼς εἶνε ἀρρωστη. Αὐτὸν συνέλογητάς γιατὶς ἄλλο, καθημούμενος κοντά στὴ φωτιά, ἐνῶ δισήγρος μου διόρθων τὰ λουγῆ μάτιονας μύθωσας καὶ ἔγω ἔπλεκα.

'Ηταν ἡ στὸ Ιανουάριον 1539, μᾶς βοαδεὺλη παγωμένη καὶ βροχερόη, ἡ ἐποιμένη τῶν Θεοφανείων. Θυμηθῆτε αὐτὴ τὴν μοιράα χρονιώνα, ἔξοχόντατε.

'Ο Γαβριὴλ τῆς ἔκανε ἔνα νόημα, πὼς δὲν τοῦ ἔφευγε αὔτε λέεις, καὶ ἀλοήζα ἔξοχοισμένη :

— 'Ἐξαναψα, ἔνας ἵπποτης διάλεγεν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου ντὲ Λανζάι, τοῦ κυρίου ντὲ Μπουτιέρ, καὶ τοῦ κόμητος ντὲ Σανσέρ, τοιῶν εὐγενῶν τῆς Αἰλῆς, φίλων τοῦ πατέρα σας, μὰ ἀλόμα περιστόπερ φίλων τῆς εὐνοούμενῆς τοῦ βασιλέως κ. ντὲ Επάμα. 'Ησαν καὶ οἱ τρεῖς τους τυλιγμένους σὲ μαρτυρίους μεγάλους μακριές καὶ μολονότι μιτήσαν μέσα γελῶντας, μοῆς φάνητε πὼς ἔφευγαν μαζὶ τους τὴ διυτιχία καὶ ἀλοήζων! τὸ διστοκό μου δὲν μὲ ἀπάντησε καθέλου.

'Ο κόμης ντὲ Μοντγκομερό, βλέποντάς τους, σπρωθήτης καὶ πήρε νὰ τὸν ἴστοδεχῇ, μὲ τὴ συνηθισμένη τοῦ ἔγχαρδιότητα.

— Καλέσας ὄδοστε, φίλων μου, τοὺς εἴτε, σφίγγοντάς τους τὰ χέρια. Ποιεὶς καθὴ μοῖρα λοιπὸν σᾶς ἔφευγε στὴν κατοικία μου;

— 'Ενας τριπλὸς στοίχημα, ἀπάντησε δ. κ. ντὲ Μπουτιέρ. 'Η παρονοία σας μάλιστα ἔδω, ἀγαπώτε μου κόμη, μὲ κάποιες νὰ περδίσω τὸ δικό μου..

— 'Εγω, εἴτε δ. κ. ντὲ Λανζάι, ἔκειδοσα μαλάτιας τὸ δικό μου.

— Καὶ ἔγω, ἐπρόσθετε δ. κόμης ντὲ Σανσέρ, θὰ περδίσω τὸ δικό μου. Θὰ δημητρίη...

— Καὶ τὰ σποιγματίσατε λοιπόν, κάριοι; φάνητε δ. πατέρας σας.

— 'Ἐν τοῖς πρώτοις, τοῦ ἀπάντησε δ. Μπουτιέρ, δ. Λανζάι εἶχε σποιγματίσει μὲ τὸν Ἐνρικόν, διτὶς δὲν διάδοχος δὲν θὰ βρισκόταν ἀπόρεια τοῦ Λούθρου. Εσχύμαστε αὐτὴ τὴ σινγάρη ἀτ' τὸ παλάτι καὶ εἰδίψαμε, διτὶς πραγματικά δ. διάδοχος δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. 'Εποι. δ. Λανζάι κέρδισε.

— 'Οσο γιὰ τὸν Μπουτιέρ, συνέχισε δ. κόμης ντὲ Σανσέρ, αὐτὸς εἶχε σποιγματίσει μὲ τὸν βαρόνον ντὲ Μοντζάν, διτὶς βρισκόμαστες μέσα στὸ διεύθυντα πολὺ εὐηγγελισμένα πολύτερα στὸ πατέρα σας, ἀγαπώτης μου κόμη, καὶ καθὴδις βλέπετε, κέρδισε εἶμεις θὰ περδίσης καὶ σύ.

— Καὶ σὺ ἔχεις κερδίσει, Σανσέρ, εἴτε μὲ τὴ σειρὰ του δ. ντὲ Λανζάι. Σοῦ ἔγιναμα. Γιατὶ κατὰ βάθος τὰ τρία σποιγματά δεν εἶναι παρὰ ἔνα καὶ ἀμφὶ κερδίσαις εἶμεις θὰ περδίσης καὶ σύ.

— Καὶ γιρλάντας πρὸς τὸν πατέρα σας, ἐπρόσθετε :

— 'Ο Σανσέρ, κύριος ντὲ Μοντγκομερό, σποιγματίστησε ἐκατὸ ποιτόλες μὲ τὸν ντ' Ωστέρον, διτὶς δ. Ἀρτεμίσιος τοῦ Πουατέ θὰ ήταν ἀρρωστη ἀπότρεμη.

— Ακούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, δ. πατέρας σας χλώμασε τρωμαρά. 'Ωστόσο, εἴτε μὲ φωνὴ ποιημένη :

— Κερδίσατε πράγματι, κύριος ντὲ Σανσέρ, γιατὶ δ. Ἀρτεμίσιος μὲ εἰδοτοίσης, διτὶς δὲν μποροῦσε νὰ δεχτῇ πανενόντας ἀπό-

ψε, γιατὶ ἀδιαθέτησε ξαφνιά.

— Μπράδο! φάναξε δ. κό-

μης ντὲ Σανσέρ. Τ' ἀκούσατε, κύριοι; Σᾶς παρακαλῶ, νὰ τὸ ξαντήσητε στὸ ντ' Ωστέρον, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὶς ἔκαπα ποιτόλες τοῦ στοχήματος.

Καὶ διόλοι ἀρρυστανὰ νὰ γελοῦν σὰν τρελλοί. Μονάχα δ. πατέρας σας ἔμενε σοβαρός.

— Καὶ τώρα, καλοὶ μου φίλοι, εἴπε δ. κόμης ντὲ Μοντγκομερό μὲ τὸν κάποιας πατέρα, θὰ ειναιρεστηθῆτε νὰ μοῦ εἴηγγήκετε αὐτὸ τὸ αἰνίγμα;

— Μὲ σόλη μας τὴν καρδιάδια! ἀπάντησε δ. κόμης ντὲ Μπουτιέρ. Μᾶς ἀπομαρτύραστε πορτά τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους.

— Αμένων δ. σινγάρος μου καὶ ἔγω διευθυνθήσαμε πόδες τὴν πόρτα, μὰ δ. πατέρας σας μᾶς ξένωμα νὰ μείνουμε.

— Είνε ἀρρωστημένος φίλοι, εἴπε στοὺς νέους εὐγενεῖς. 'Εξ δὲλλον, γιὰ ποὺ λόγο νὰ μὴν μακρόστοντι μοῦ ποτὲ, πῆτε, ἐφόδουν δὲν υπαρχεῖ τίτοτε ποὺ νὰ μ' ἔκανε νὰ κινητίσω;

— 'Εστω! εἴπε δ. κόμης ντὲ Λανζάι. Είμαι μάλιστα βέβαιος πῶς θὰ ξέρουν τὸ μυστικό ποὺ θὰ σᾶς πούμε, γιατὶ τὸ ξέρει πειά διόλο τὸ Παρίσιο καὶ διώσαντε σύμβαντε σ' αὐτές τὶς περιπάτους, μονάχα θεσπεῖς δὲν τὸ ξέρει.

— Μά μάλιστα λοιπόν! φάναξε δ. πατέρας σας.

— 'Αγαπητέ μου κόμη, τοῦ ἀπάντησε δ. κ. ντὲ Λανζάι, θὰ μάλιστουμε, γιατὶ λιγότερα εἰλαριώνετε εἰλαριώνη, βλέποντας ἔναν μεγαλύτονο εὐταπέριδην, σὰν καὶ ἔσται, νὰ τὸν ἀπατούντο τόσο πρόσωπα. Μὰ θὰ μάλιστουμε, ὑπὸ τὸν δρόμο, διτὶς δὲν δεχθῆτε τὴν ἀποκάλυψη μας φιλοσοφικά, δηλαδὴ γελώντας.

— Θὰ τὸ ιδοῦμε αὐτό, ἀπάντησε πήγαρχά δ. πατέρας σας. Καὶ τώρα σᾶς μάκον..

— 'Αγαπητέ μας κόμη, εἴπε τότε δ. κ. ντὲ Μπουτιέρ, ὁ νεώτερος αὐτὸ ποτὲ τρεῖς, διάδοχος τοῦ θρόνου 'Ερρόνος, εἴπε ἐφοτιμένος τρελλά μὲ τὴν Ἀρτέμιδα τοῦ Πουατέ. Γν' αὐτὸ λοιπόν τὸ λόγο δὲν βούσκεται ἀπόφει τὸ Λούθρο, γν' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει. 'Αρτεμίσιος σᾶς παραγγείλω πῶς εἴπε εἴρωστη, γν' αὐτὸ δὲσις βρούσαστε στὸ σπίτι σας καὶ γν' αὐτὸ δὲμεις κερδίσαμε τὸ σποιγματά μας. Ζήτω η χαρά!

— Θέλω μάλιστεσσι εἰσέλθων αὐτῶν ποὺ μοῦ εἴπατε, εἴπε πήγαρχά δ. πατέρας σας.

— 'Αποδείξεις! ἀπάντησε δ. κ. ντὲ Λανζάι. Μπορεῖτε νὰ τὶς ζητήσετε μάλιστας. Τὸ σπίτι τῆς Ἀρτέμιδας αὐτέχει διὺς βίηματα ἀπὸ τὸ δικό σας.

— 'Εχετε δίκηνο! εἴπε δ. κόμης. Εδχωριστοῦ...

Καὶ σπρωθήτηρε. Οι τρεῖς φίλοι σπρωθήτηρε σειράς καὶ πομπαράστησε στὸ πατέρα σας. Οι τρεῖς φίλοι σπρωθήτησε στὸν πατέρα σας.

— 'Α, κόμη, εἴπε δ. Σανσέρ, δὲν πατέτως νὰ κάνετε κακημάλια ἀντοσία....

— Μένιντε ήσηχοι! τοὺς ἀπάντησε δ. κόμης.

Καὶ τοὺς συνάδευτους, τοὺς ξεστρούδες μᾶλλον πόδες τὴν πόρτα. 'Εστεια, ξαναγυιζόντας μέσα, εἴπε στὸν σινγάρο μου:

— Περόδο, τὸν μαδόν μου καὶ τὸ ξέφος μου....

— Ο Περόδος τοῦ τὰ ξέφερε ἀμέσως. — Εἶναι ἀλήθευτα πάδα τὸ ξέφος του καὶ ἔστις αὐτὸ ποτὲ εἴλαντα πρὸ δέλλον οι κύριοι; πάθησε δ. πατέρας σας, καθὼς ζωνόταν τὸ ξέφος του.

— Μάλιστα, ἔξοχώτατε, ἀπάντησε δ. πατέρας σας.

— Καὶ γιατὶ δὲν μὲ εἰδοτοκούσεις Περόδο;

— Εξοχώτατε, τραύματε δ. σινγάρος μου.

— 'Εχεις δίκηνο, εἴπε δ. κόμης. 'Ε-

'Ερρίκος δ. Β'.

(Πίνακας, εύρισκόμενος στὸ Μουσεῖον τοῦ Λούθρου).

σεις δέν είστε φίλοι. Είστε καλοί ανθρωποί μόνο....

Καὶ τὸν χρύσιον φίλικά στὸν δμο, Ἐπειν τρομερὰ χλωμός, μᾶς μιλοῦσε μὲ γαλήνη καὶ ἐπαυγάστητα.

— Εἶναι καφός ποὺ κυκλοφορούν αὐτές ή φῆμες; φάτησε σὲ λίγο.

— Έξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ Περόδος, ἔχουν περάσει πέντε μῆνες ἀπὸ τάπε ποὺ ἀγάπατε τὴν Ἀρτέμιδα, ἀρόν δὲ γάμος σας εἰχε δριστεῖ γιὰ τὸ Νοέμβριο. "Ἐ, λοιπόν, βεβαιώνουν πῶς δὲ διάδοχος την ἀγάπησης ἔνα μήνα μετά τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκεινη δέχτηρε νὰ γένη σύζυγος σας. 'Ωστόσο, μιλοῦν γὰρ δὲ' αὐτὰ πρὸ δύο μῆνις μηνῶν καὶ ἔγω τὸ ξέρω πρὸ δεκαπέτης ἡμερῶν. 'Η φῆμες πικνολοφοροῦσαν στὴν ἀρχῇ ἀδριστεῖς, μᾶς σιγά—σιγά, μὲ τὶς διαρκές ἀναβολές τοῦ γάμου σας μὲ τὴν Ἀρτέμιδα, ἔγιναν δευτερές. 'Εδειρα χθὲς ἔναν ἀτ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κυρίου ντεῖ Λά Γκαρ, ὃ δύοις τὸλμησε νὰ μοῦ πῆ πάντας σχετικῶς, γελῶντας εἰρωνεά.

— Δὲν θὰ γελάσω κανεὶς πειά! εἴτε τότε δὲ πατέρας σας μ' ἔνα τόνο ποὺ μ' ἔχανε ν' ἀμαρτυριάσω.

"Όταν ἐπομένησης ἐντελῶς, ἔψεψε τὸ χέρι του στὸ μάτιο του καὶ μοῦ εἶτε:

— 'Αλούζα, πήγανε νὰ φέρεις τὸν Γαβριήλ. Θέλω νὰ τὸν φιλήσω....

"Επεινεσα νὰ ἐπειλέσω τὴν διαταργή του καὶ σᾶς βρήσρα, ἐξοχώτατε, νὰ καμάστε μέσ' στὴν χριστιανότητα κούνια σας, σὰν ἀγγελοῦδι. "Όταν σᾶς ἔντυνησα καὶ σᾶς ἐπήρα στὴν ἀγκαλιὰ μου, ἀγιόστησε νὰ κλαίτε. Σᾶς τύλιξε σ' ἔνα σκεπτασμα καὶ σᾶς ὠδηγήσα τὸν πατέραν σας. Αὐτὸς σᾶς ἐπῆρε ἀμέσως στὰ κέρη του, σᾶς κύτταξε μάτιον δράσα αισθητός, σὰν νὰ ἥθελε ν' ἀποτινάσῃ μέρ' στὸ μικαλό του τὴν εἰκόνα σας καὶ ἔπειτα σᾶς φίλησε μὲ λαζαρίτα σπά τῷρα ματαράστια μάτια σας. "Ένα δάκρυ κύλησε συγχρόνως στὸ πραστατύλεντο προσωπάσια σας, τὸ πρώτο δάκρυ ποὺ ἔχουν μαρτυρώσα μου δὲ γενναῖος καὶ δινατός αὐτὸς ἄνδρας. "Επειτα σᾶς ἔκανάδωσε σὲ μένα, λέγοντάς μου:

— 'Αλούζα, σοῦ ἔμαστεύομαι τὸ παδί μου...

'Αλλοίσιον! αὐτὰ τὰ λόγια ήσαν τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ μοῦ ἀπομένουν. 'Αντηροῦν ἀκόμα μέσα στ' αὐτά μου.

— Θά σᾶς συναδείνω, ἐξοχώτατε, εἴτε τότε δὲ γενναῖος μου Περόδος.

— "Οχι, Περόδος, ἀπάντησε δὲ κόμης ντὲ Μοντγκόμερο. Πρέπει νὰ είμαι μόνος. Μετένθε δέδα....

— Μά, ἐξοχώτατε.... ἔχανε νὰ πῆ δὲ σύνηργός μου.

— Μείνε. Τὸ θέλω! εἴτε προσπαθεῖς δὲ πατέρας σας.

"Όταν μιλοῦσε ἔτσι, δὲν χωροῦσε ἀντιλογία καὶ δὲ ο Περόδος σύπασσε.

Τότε δὲ κόμης μᾶς ἔσπεισε τὰ γέραι καὶ μᾶς εἶτε :

— Χαιρέτε, καλοί μου φίλοι. Μά δηλα... "Οχι, χαιρέτε! Ωρεύοντά!

Καὶ βγῆσε ἔξι γαλήνιος καὶ μὲ βῆμα σταθερό, σὰν νὰ ἐπόρευτο νὰ ἐπιστρέψῃ σ' ἔνα πέταρτο.

'Ο Περόδος δὲν εἶτε τάποτε. Μᾶς μᾶλις δὲ κόμης του βγῆσε ἔξι, φόρεσε καὶ αὐτὸς τὸν μανδύα του καὶ τὸ ξέρος του. Δὲν ἀνταλλάξαμε οὔτε μᾶλις λέξη καὶ οὔτε προστάθησα καθόλου νὰ τὸν κρατήσω. Θά ἔχουν τὸ καθήρων του, ἀκολουθήσαντας τὸν κόμητο, ἔτσο καὶ στὸ θάνατο.

Μου ἀντικεί τὴν ἀγκαλιά του καὶ φίγητρα σ' αὐτήν, πλαιγούντας. "Επειτα μὲ φίληση τοντρέρα μὲ τροφή πισω πάτο τὰ ἔχνη τοῦ κυρίου του. "Ολ,' αὐτά, δὲν ἔβασταξον οὖτ' ἔνα λεπτὸ ποὺ δὲν ἀλλάξαμε οὔτε μᾶλις λέξη.

"Όταν ἔμεινα μόνη, σωματάπτηρα σὲ μᾶλις καρέκλα, δλοιδίζοντας καὶ προστεγούμενη. 'Η βρογή εἶχε διτλαπωτάτη ἐντομητεύσην ἔξι καὶ δέκανος μούρης καὶ μαρίας. 'Εστες μόνος, ἐξοχώτατε Γαβριήλ, είχατε δεσμακομπέτει ἐντομηταῖν.... 'Αλλοίσιον! Θά ἔντυνησατε δραγανὸν ἀπὸ τὸν θνητὸν σας αὐτόν....

XII

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

— "Όταν είχε πει δὲ καὶ ντὲ Λαζαρέ, ἐξακολούθησε ἡ 'Αλούζα, τὸ μέγαρο ντὲ Μπρέξ, στὸ δόνοι κατοικοῦσε τότε ἡ 'Αρτέμιδα, δὲν ἀπῆχε, παρὰ δύο βῆματα ἀπὸ τὸ διορύ μας.

Ο Περόδος παρασκοπήθησε δέτο μαρούντα τὸν κύριο του, τὸν εἶδε νὰ σπασταῖ μερός στὴν πόρια τῆς κυρίας Ἀρτέμιδας, νὰ κτυπάντα καὶ νὰ μπαίη μέσα. Τότε πληρίσατε καὶ αὐτός.

Ἄκουσε τότε τὸν κύριο του νὰ μιλά δινατά στοὺς ἴντηρέτες, οἱ ὀποῖοι προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐμπαθίσουν νὰ μιτῇ μέσα, ισχυριζόμενοι πώς η κυρία τους ήταν ἀρρώστη στὸ δωμάτιο της. Μᾶς δὲ κόμης πέρασε ἀνάμεσα τους, παραμετρίζοντας τους καὶ δὲ Περόδος ἐπωφελήθηκε τῆς συγχίσεως, γιὰ νὰ γλυτσήσῃ καὶ αὐτὸς μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ είχε μείνει μασάνικη.

Ηξερε καὶ τὰ καπατόπια τοῦ στατοῦ, γιατὶ είχε πάλις ἀπασταλές τοῦ κυρίου του στὴν Ἀρτέμιδα. 'Ανέβηρε χωρίς ἐμπόδιο μέσ' στὸ σκοτιάδι, ἀκολουθήσαντας τὸν πατέρα σας.

(Αξολοτιθεῖ)

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Ποιήματα τοῦ I. Πολέμη)

Διὸ παραθύρια ἀντικρυννά σ' ἀντικρυννά παλάτια, στὸν δύο μάτια γαλανά, στ' ἄλλο δύο μαδρά μάτια. Τραγουδιστής ποὺ τάχε δεῖ μαρανίσαι καὶ κλαίει καὶ δόνυντις τὰ πραγούντει καὶ τέτου λόγια λέει:

— Τὰ μαδρά μάτια είνε φωτιὰ σὲ δύο καμίνια μαδρά καὶ στάθια ἡ κάθε τοὺς ματιὰ σκορπάει καῦμανς καὶ λατία. Τὰ γαλανά εἰν' θεανοί, κάθε τὸν δάχων καῦμα, μὲ διοίο καράβι ἔκει φανεῖ κούμα στὸ ναύτη, κούμα!

Η ΡΕΜΜΑΤΙΑ

— Απόροντα στὴ φεματιὰ φυτρώνει ἔνα πλατάνιον ἀναστρικνεῖ τὴν κοφή καὶ ἵσα μὲ τ' ἀστρα φτάνει. Καὶ ἀποθραύδεις καὶ δόνυντις μὲς στ' ἀπλωτὰ τὸν κλόνια παῖζει τὸ φῶς τοῦ φεγγαρού ποὺ κελαΐδονται τ' ἀρδόνια.

Καὶ θυμωμένη ἡ φεματιὰ βαρυγκούμα καὶ λέει:

— Δὲν φτάνει ποὺ δὸσκοισι σου μὲς στὰ νερά μου πλέει, δὲν φτάνει ποὺ τὶς φίγεισι σου στὴ στρῶσι μου ξαπλώνεις, μόνο μὲν πίνεις τὸ νερό καὶ διπλωμεγαλώνεις;

Καὶ τ' ἀπονοτει μιὰ λυγερή καὶ φώναξε ἀπὸ πέρα:

— Παραπονίαρα φεματιά, τοῦ βράχου θυγατέρα, ζηγει πλατάνι ταφοῖ σου καὶ στὸ πλευρό σου μένει καὶ σὲ φιλαργυρεύεσι λόγο νερό, καῦμαν,

— Εγώ εἰμι ἡ ἔφη φεματιά ποὺ σύντροφο δὲν ἔχει καὶ μέση στὸν ήλιο ἀνάτη μου γοργοκυλᾶ καὶ ἔκεινη καὶ ἀνόρθελα ξοδεύεται καὶ οὔτε κανένας πίνει.

Η ΡΟΥΓΑ

Μὲς στὸ χωριό ποὺ γίνηκεν ἀγάλια-ἀγάλια κάρα, τὸ μονοτάπι τὸ στενὸ πλατειά είνε φούγα τῷρα. Τοῦλειναν τότε τὶς πλευρές κόφτα καὶ ἀγκάδια στοῖβα καὶ τ' ἀνοιγε τὴ θύρα της μιὰ φτωχική καλύβα.

Τώρα λευκά πλακόστρωτα μὲ γάρι τὸ πλεινόνον καὶ σύρονται στὸ πλάτος του παλάτιο καμαρόνον.

Μὰ τότε ποὺ ἔτην ταπεινό, ποήν νὰ πλατηνή ἀκόμη, ένας πατούσε μονάχο τὸ ἐρημικό του κόδωνα,

Καὶ τώρα, τώρα ποϊγίνε φούγα καμαρωμένη, κιλιάδες κόσμος τὸ πατεῖ, κιλιάδες τὸ διαβάνει.

— Ή κόρη πονθρὸς ἐλπίζοντας ἀπὸ τὸ κωριό στην κάρα θητωνταις φτωχοῖς καὶ ταπεινῆς καὶ ἀρχόντισσα είνε τώρα.

Τότε φαροῦνται τὸν ἀργαλεόνιον κοντωσόλισμένα θράδια, τώρα φορεῖ μεταξωτά καὶ ἀτίμητα πετράδια.

Τότε ή καλύβα ή πατούση τῆς φαίνονται μεγάλη, τώρα πλατάνια κατοικοῦσαντας καὶ δὲν τῆς φτάνει πάλι.

Τότε ή καρδιά της ητανε πανέμοι μονοτάπι καὶ ἔνας μονάχο επάτει, Τώρα ποὺ γίνηκε καὶ τὸν θάνατον της φτάνει πάλι.

Τότε ή καρδιά της ητανε πανέμοι μονοτάπι καὶ δέν τῆς φτάνει πάλι.

Τότε ή καρδιά της ητανε πανέμοι μονοτάπι καὶ δέν τῆς φτάνει πάλι.

Τότε ή καρδιά της ητανε πανέμοι μονοτάπι καὶ δέν τῆς φτάνει πάλι.

Τότε ή καρδιά της ητανε πανέμοι μονοτάπι καὶ δέν τῆς φτάνει πάλι.

Τότε ή καρδιά της ητανε πανέμοι μονοτάπι καὶ δέν τῆς φτάνει πάλι.

Τότε ή καρδιά της ητανε πανέμοι μονοτάπι καὶ δέν τῆς φτάνει πάλι.

Τότε ή καρδιά της ητανε πανέμοι μονοτάπι καὶ δέν τῆς φτάνει πάλι.

Τότε ή καρδιά της ητανε πανέμοι μονοτάπι καὶ δέν τῆς φτάνει πάλι.

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ